

A. AUDHILD SOLBERGOVÁ

SUPERKRÁVY V OHROŽENÍ

NORSKÝ
BESTSELLER

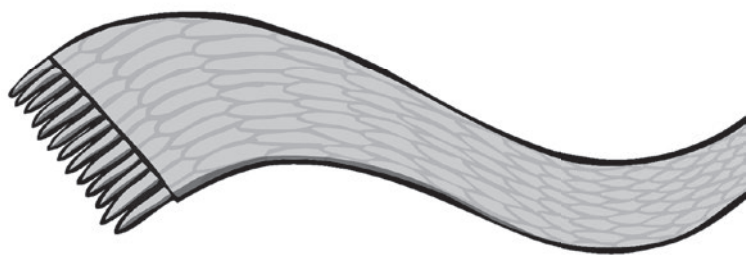
Host

SUPERKRÁVY V OHROŽENÍ

A. Audhild Solbergová

A. AUDHILD SOLBERGOVÁ

SUPERKRÁVY V OHROŽENÍ

BRNO 2018

Copyright © 2016, H. Aschehoug & Co.
(W. Nygaard) AS
Illustration © Jáchym Nádvořík
Translation © Aneta Grossová, 2018
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)

This translation has been published with the financial
support of NORLA.

Překlad této knihy vychází s laskavou finanční
podporou nadace NORLA.

ISBN 978-80-7577-367-8 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-368-5 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-369-2 (Formát MobiPocket)

„Dejte dětem lásku, víc lásky a ještě víc lásky
a zdravý rozum přijde sám od sebe.“

ASTRID LINDGRENOVÁ

≡ DOPROVOD ≡

„Jste připravení na školu v přírodě?“

Felix se rukama zahákl o popruhy pouzdra na kytaru, kterou nesl na zádech.

„Pojedete taky, že jo?“

„Jasně že jo!“ odpověděl Nils. Podíval se na mě. „Že? Nerozmyslela sis to, že ne?“

Úplně jsem slyšela, jak se zubí od ucha k uchu.

„Ne,“ řekla jsem. „Pojedeme taky.“

Právě jsme šli ze zkoušky naší kapely Dark/Light a pod nohama nám křupal sníh. Zahrady byly plné sněhuláků s nosem z mrkve a s pusou z kamínků. Sněžilo celý týden. Mamka poznamenala, že je to úplně jako za starých časů. Když byly s tetou Monou malé, závěje podél silnic bývaly v únoru tak vysoké, že přes ně vůbec nebylo vidět.

„Už jste zjistili, kam pojedeme?“ zeptal se Felix. „Z Odda jsme dostali jen to, že to bude někde na horách.“

„Synne nám řekla to samý,“ ozval se Nils. „Zbytek se dozvíme zítra ve škole.“

„Zajímalo by mě, proč to museli měnit,“ poznamenal Felix. „Co jako bylo špatnýho na Solvice?“

Zvedla jsem oči.

„Přesně!“ vyhrkla jsem. „A je typický, že to musí změnit zrovna ten rok, kdy jsme tam měli jet my!“

Na Solviku jsem se připravovala už od Vánoc. Školní chodby jsou lemované fotkami ze Solviky, na kterých žáci loví kraby, koupou se v moři a tak. Nejstarší z fotek jsou přes dvacet let staré. Naučila jsem se nazpaměť každický detail, vím, kudy vedou pěšiny a kde se dají čekat strmé schody. Dokonce jsem si koupila nové plavky.

A pak se zničehonic dozvíme, že pojedeme někam jinam! A dokonce o tři měsíce dřív! Když na nás Synne vypustila tuhle bombu, ani se nezdálo, že by jí to bylo líto. Prostě se jen zubila, celá natěšená. Pro ni to nic není! Ona na školní výlet nejede poprvé!

Pravou nohou jsem kopl do závěje podél cesty.

„Mimochodem,“ řekl Felix, „slyšeli jste, že se Theini rodiče rozvádějí? Její tatka s nima prej už několik měsíců nežije.“

S Nilsem jsme se na sebe podívali.

„Myslíš, že to je důvod, proč nás Thea už tak dlouho nechává na pokoji?“ zeptala jsem se. „Protože má dost jinejch starostí?“

„Tím by se ledacos vysvětlovalo,“ odpověděl.

Nedá se říct, že by se Thea od té doby, co se superkrávy rozkmotřily, na hodinách nějak míň projevovala. Ale je pravda, že dodržela slib, který mi dala na halloweenské party u tety Mony. Přestala na mě mít hnusné komentáře. A na Nilse a ostatní lidi z naší party taky. Teď to od ní schytávaly dvě páťačky, kterým šéfovala o přestávkách.

„A proč se vlastně rozvádějí?“ zeptala jsem se.

„To mamka nevěděla,“ odpověděl Felix. „Ale povídá se, že si Thein tatka našel novou ženskou, a když se o tom dozvěděla Theina mamka, tak ho vyhodila.“

„*Shit*, skoro je mi jí až líto,“ řekl Nils.

„Theiny mámy?!“ zalapala jsem po dechu.

„Ne, jseš normální?“ vyhrkl. „They. Není to nic příjemnýho, když se tvůj táta prostě sbalí a odejde. A když tvoje mamka zůstane sama a najednou si po nocích začne zpívat náboženský písničky. Takže probudí všechny sousedy a ty pak ráno musíš snášet jejich našťvaný pohledy. Všech s výjimkou Brittanina táty, protože ten stejně nikdy není doma. A Brittany tak jako tak nemůže spát, protože se bojí být v noci sama. A navíc dost často přespává u nás, takže ví, jak na tom mamka je, a...“

Zarazil se.

Nemusela jsem se na něj ani podívat, abych věděla, že se mu chvějí nosní dírky.

Jak už víte, Nilsova mamka je trochu jiná než ostatní mamky. Umí šít úžasné polštářky a halloweenské kostýmy, a když má to, čemu Nils říká *dobré období*, tak vaří večere, aniž je připálí, a Nilse i mě se ptá, jak jsme se ten den měli.

Ale třeba jídlo vždycky nakupuje Nils. Tvrdí, že jeho mamka nemůže vycházet ven, protože je na podpoře. Ale nejsem si jistá, jestli je to pravda. Člověk přece může jít ven nakoupit, i když pobírá dávky. A navíc přece loni přišla na Souboj talentů, a pak šla dokonce i k nám domů.

„To je jedno!“ prohlásil nakonec Nils. „Dneska nám to šlo!“

„To jo!“ rychle jsem přitakala. „Řekla bych, že Magnusova nejnovější písnička nám už docela sedne! A přišlo mi, že on to vidí podobně!“

Všimla jsem si, že se na mě Felix podíval trochu zvláště. Nestává se přece jen moc často, že bych toho řekla *tolik* a ještě k tomu *tak* nahlas.

Ale věděla jsem, že se Nils šíleně bojí toho, že se Felix zeptá, proč si jeho mamka zničehonic začala po nocích zpívat náboženské písně. Je v pořádku, když se ho na to ptá moje mamka nebo teta Mona. A o svojí mamce mluví i se mnou a s Brittany. Ale *that's it*. To, že z něj najednou vypadlo tolik informací, může znamenat jediné: Nilsova mamka přešla z dobrého období, ve kterém byla od Vánoc, do jedné ze svých špatných fází.

Nils se zastavil a posunul si batoh s klávesami o kousek výš. Po vzoru Felixe a Johanne začal svůj nástroj nosit na zádech jako želví krunýř. Jsem vděčná za to, že takové věci nemusím řešit ani tahat celou bicí soupravu do auta a pak ji z něj zase vyskládat jako Magnus. Já s sebou musím nosit jen láhev vody.

„Fajn, já se tady odpojím,“ řekl Nils. „Tak čau zítra ve škole!“

„Cože?“ nechápala jsem. „Ale... vždyť... co...“

Nils ze zkoušek kapely *nikdy* nechodí rovnou domů! Vždycky jde nejdřív se mnou k nám, abych nemusela jít zbytek cesty sama s Felixem!

I když jsme s Felixem sousedí už odnepaměti, nikdy jsme spolu domů nechodili. On byl vždycky v nejvyšší lize, a jak víte, já v ní nebyla nikdy. Co na tom, že se můj život za posledních pár měsíců totálně změnil a že spolu hrajeme v kapele? Staré zvyky se mění těžko. Stanou se vlastně součástí vás samých, usadí se vám v těle.

Vůbec jsme nezamýšleli chodit po zkouškách s naší kapelou Dark/Light domů společně. Jenže Johanne po první zkoušce u nich doma vyběhla ven na schody a zakřičela: *Hej, to na vás Felix nepočkal nebo co?* A než jsme na to stihli něco říct, vyřítla se na ulici a zařvala: *FELIXI!! Počkej přece! Počkej na Anne Beu s Nilsem! Vždyť jdete stejným směrem!*

A od té doby to tak je.

Když jsme všichni tři, je to vlastně úplně v klidu. Dalo by se říct, že jsme se za posledních několik měsíců docela dobře poznali. Ale v okamžiku, kdy jsem pozorovala, jak mi Nilsův klávesový krunýř mizí z dohledu, se mi to úplně vypařilo z hlavy. K našim domům to bylo sedm minut. Když vás ale absolutně nenapadá, co říct, sedm minut se zdá jako pěkně dlouhá doba!

„Určitě nechceš se mnou domů?“ volala jsem za Nilsem. „Můžeme si uvařit kakao!“

„To zní dobře!“ poznamenal Felix. „Teda... ne že bych chtěl...“

„Jasně,“ řekla jsem. „Chápu, jak jsi to myslel.“

A taky že jsem to chápala. Felix by taky byl radši, kdyby s námi těch posledních sedm minut šel i Nils.

„Sorry, ale fakt musím domů!“ omlouval se Nils. „Tak čau zítra!“

Bylo mi jasné, že nemá smysl naléhat. Během naší zkoušky Nilsovi několikrát volala mamka. Tahle její fáze náboženských písní, ve které se teď nachází, je očividně ještě horší než astrologická fáze, ve které byla před Vánoce. V takových situacích pomáhá jedině to, že jí Nils uvaří čaj a dělá jí společnost do té doby, než jeho mamka usne.

„Tak asi abysme šli,“ prohlásil Felix a šoupavým krokem vyrazil směrem domů.

Posunula jsem si brýle o kousek výš.

„To je fakt,“ řekla jsem. „Nic jinýho nám ani nezbyvá, hahahaha!!“

Jo.

Tohle jsem řekla.

Netuším, kde se to ve mně vzalo. A co teprve ten smích. Který mimochodem zněl právě tak falešně, jak si asi představujete. Rozléhal se v chladném zimním vzduchu, přehlušil naše kroky i projíždějící auta. Díkybohu že začalo znovu sněžit, takže Felix neviděl, jak moc jsem zrudla!

„To je fakt,“ řekl. „Tomu říkám pech!“

To od něj nebylo zrovna hezký. Ale to, co jsem řekla já, nebylo o moc lepší. Takže jsme si vlastně neměli co vyčítat.

„Už jen šest minut!“ zavýskla jsem.

„Skoro pět!“ zaradoval se Felix.

A pak se ke mně otočil a usmál se. Byl to opravdový úsměv, stejně jako ten můj. Jako bychom byli na stejné

vlně — shodovali jsme se na tom, že to je opruz, ale že se z nastalé situace pokusíme vytěžit to nejlepší.

A to jsme taky udělali.

Dalších pět minut jsme šli mlčky vedle sebe a usmívali se — občas každý zvlášť, ale většinou zároveň. Těsně předtím, než jsme došli domů, Felix poznamenal, že sněhulák v zahradě pana Sivertsena z domu číslo 19 se podobá jeho majiteli. A já jsem řekla, že to je pravda a že mu chybí jen chlupy v uších.

Když jsme se rozloučili, skoro jsem měla pocit, jako bychom byli kamarádi.

≡ POKUSNÍ KRÁLÍCI ≡

Následující den začal stejně jako každé pondělí. Synne, naše třídní učitelka, přišla do třídy s učebnicemi norštiny v podpaží a širokým úsměvem na tváři.

„Dobré ráno všem!“ zašvitořila. „Určitě už se nemůžete dočkat, až se dozvíte, kam pojedeme na školu v přírodě, že je to tak?“

Podívala jsem se na Nilse.

Nosní dírky mu pulzovaly.

Pořád ještě se bál, že si to rozmyslím a raději zůstanu doma. A abych pravdu řekla, já jsem se toho bála taky. Trochu mi pomáhalo, že se mamka s tatškou nabídli, že by pro mě přijeli, kdyby to bylo potřeba. Teta Mona mi navíc sestavila playlist pro případ, že bych nemohla usnout. Ale stejně jsem si pořád nepřipadala úplně připravená.

„Jak jsem řekla minulý týden,“ začala Synne, „pojede-me na hory. V tuhle dobu je tam docela zima, takže si nezapomeňte nabalit teplé oblečení, ano? A lyže, samozřejmě.“

„A co snowboard? Ten si vzít můžeme?“

Hlas Bjørna Ingeho zněl ze začátku normálně, ale pak přešel do pípnutí a nakonec se zlomil. Protože zrovna mutuje, člověk nikdy neví, jaký zvuk mu vyjde z pusy.

„Snowboard si můžete vzít taky,“ usmála se Synne. „A sjezdové lyže. Hned vedle areálu školy v přírodě je jeden pěkný svah.“

„Yes!“ vypískl Bjørn Inge.

Taky Nils se rozzářil.

Věděla jsem proč. Těšil se, že si bude moct vyzkoušet snowboard, který dostal od svého tatky, Pudlice a Ody k Vánocům. Ještě na něm nestál — jeho mamka přece jen není ten typ člověka, který by s ním o víkendech jezdil na hory. Počítala jsem ale s tím, že po prvním dni na tom bude stejně jako Bjørn Inge. Když tak válí na skejtu.

Nils s Odou se mimochodem rozhodli, že budou jen kamarádi, kdyby vás to náhodou zajímalo. Nebo přesněji řečeno nevlastní sourozenci. Jejich zamilovanost o Vánocích přešla do sourozenecké lásky. Což je vlastně asi dobře, když bydlí tak daleko od sebe. Ale vzájemný kontakt nijak neomezili. Mají k sobě hrozně blízko, skoro jako moje mamka s tetou Monou. Píšou si několikrát týdně.

„Nějaké další otázky?“ zeptala se Synne.

Cítila jsem, jak se mi v žaludku převaluje snídaně. Rozinky, oříšky a ovesné vločky vířily v mléce sem a tam, nahoru a dolů, narážely mi do stěn žaludku a způsobovaly nevolnost. Nebylo to tím, že bych nesnášela hory. Nebo lyžování. Šlo o to, že...

„Proč vlastně nejedeme do Solviky? Já už jsem na to byla tak nějak připravená... Proč musíme jet někam jinam?“

Tyhle otázky jsem položila já.

Ne že bych najednou začala v hodinách mluvit. Ale poslední dobou se občas přihlásím, a dokonce jsem nedávno dokázala promluvit před celou třídou a ani jsem se nečervenala. Nebo jsem spíš aspoň nezrudla jako rajče.

„To je dobrá otázka, Anne Beo,“ řekla Synne. „A jak vidím, tak nejsi jediná, koho to zajímá. Byla to přece jen tradice, že sedmá třída jezdila v květnu do Solviky. Ale občas není na škodu tradici porušit. Letos jsme si řekli, že je načase vyzkoušet něco nového. A i když letos přijdete o koupání, tak vám slibuju, že...“

„COŽE? CHCETE SNAD ŘÍCT, ŽE TAM NEJSOU LÁZNĚ?!“

Tohle jsem já nebyla.

„Ve vysokohorských hotelech přece lázně bývají!“ ječela Thea. „S plaveckým bazénem! Nebo aspoň v tom hotelu, kam jezdím o zimních prázdninách já, lázně jsou!!“

„Jenže my nejedeme do vysokohorského hotelu,“ namítla Synne. „My jedeme na školu v přírodě. Ale mám pro tebe jednu dobrou zprávu, Theo. Aspoň nebudeš muset chodit na latrínu.“

„Cože? Oni tam snad mají *latrínu*?!“

„Ano. Ale i normální záchody.“

„To je jedno! Už jen ta *představa*, že hned vedle stojí *latrína*... FÚÚÚÚJ!!“

Synne zahrnala povzdech.

„Uvidíš, že to přežiješ,“ řekla. „Ještě než prozradím, kam pojedeme, musím vám říct jednu věc. Na školu v přírodě s námi pojedou ještě jedna sedmá třída z jiné školy.“

Takže jestli chcete být na pokoji se třemi holkami nebo se třemi kluky, které znáte, tak mi to musíte po hodině nahlásit. Do pokojů vás rozdělí organizátoři, ale budou při tom přihlížet k vašim přáním.“

Snídaně se mi v žaludku převrátila.

Musíme to nahlásit už teď? Ale vždyť já jsem se ještě s nikým nedomluvila!

Když jsem se otočila na Mari, mléko mi závratnou rychlostí stoupalo do krku.

Co když se na mě nepodívá! Co když se s Yvou-Merete shodly na tom, že bydlet na pokoji se mnou a s Celine by byla otrava, protože Celine potřebuje pomáhat s invalidním vozíkem a já zase moc blbě vidím? Co když budu muset bydlet na pokoji se třemi holkami z jiné školy? Nebo ještě hůř: s Theou, Ronjou a Širin?!

„Pssst! Anne Beo!“

Ani jsem nezaregistrovala, že jsem zavřela oči. Ale bylo to tak. Protože když jsem je otevřela, dívala jsem se přímo do Mariných hnědých očí.

„Ty, já, Ylva-Merete a Celine, že jo?“ zašeptala.

Dokázala jsem jen přikývnout. Bála jsem se, že kdybych otevřela pusou, samou úlevou by se mi zlomil hlas.

„Tak fajn, jste připravení dozvědět se, kam pojedeme?“

Synne přejela třídu napjatým pohledem.

Všichni, na které jsem dohlédla, stejně napjatě kývali.

Já taky.

„Společně se všemi učiteli, kteří pojedou s námi, to znamená s Oddem, Pákou a Bodil, jsme přesvědčení, že tahle škola v přírodě se pro vás *perfektně* hodí!“ prohlásila

Synne a otočila se k tabuli. „Pokud to bude příliš náročné, uvidíme, jak to uděláme za rok. Jestli to znovu zkusíme s třídou pod vámi, nebo jestli zase pojedeme do Solviky. Vy jste vlastně takoví pokusní králíci.“

Pohlédla jsem na Nilse.

On mi to oplatil stejně šokovaným pohledem.

Příliš náročné?

Pokusní králíci?!

„Takže letos pojedeme sem,“ usmála se Synne a ustoupila o krok stranou. „Zajímavé, že?“

Z černé tabule na nás velkými bílými písmeny křičelo jméno naší školy v přírodě.

BOOTCAMP BAKKEMO!

≡ NÁHRADNÍK ≡

„*Bootcamp* Bakkemo?“

Jan Erik ze školní knihovny zvedl oči od počítače.

„Takže vy místo školy v přírodě pojedete na *výcvikový tábor*?“

Prsty si prohrábl zrzavé vousy, které si vypěstoval, když s tetou Monou slavili Vánoce v Thajsku. Už mu sahaly skoro až k límečku košile.

Opálení už mu ale z tváře zmizelo. Jestli se tomu tak vůbec dalo říkat. Jan Erik patří k těm, co se nikdy neopálí — v tomto směru jsme si docela podobní. Místo opálení mu vyraší pihy a ekzém. Teta Mona má podezření, že ta hnědá barva, která se mu v Thajsku v obličejí objevila, byla ve skutečnosti jen jedna obrovská pihá.

„Vsadím se, že s tím přišla Páka,“ řekl Nils. „Ta se nemůže nabažit šplhání po laně, plazení pod kládama a tak.“

„Měl bys ji vidět, když máme v těláku opičí dráhu,“ přihodila jsem. „Honí nás od jednoho stanoviště k druhému a v jednom kuse řve: *Tak jedeme, kluci! Šup nahoru po laně! Na kolena! Ukažte, co ve vás je!*“

„Všem říká kluci,“ vysvětlil Nils. „I holkám.“

„Však má taky zkušenosti z armády,“ řekl Jan Erik. „Z doby předtím, než začala učit tělocvik. Dokonce si myslím, že měla hodnost plukovníka. Nebo aspoň majora. Každopádně je zvyklá lidem velet.“

„To je vidět!“ řekla jsem. „Teď převzala velení nad Synne, Oddem a Bodil a donutila je vykašlat se na Solviku a poslat nás místo toho na výcvikovej tábor!“

Jan Erik si znovu prohrábl vousy.

Ale tentokrát už mě neoklamal. Všimla jsem si, že se usmívá.

„Na tom není nic vtipnýho!“ rozčilila jsem se. „Nejenže vůbec nevím, jak to tam vypadá. Když člověk blbě vidí, je prostě fajn vědět, kde může čekat prosklený dveře a tak. Nebo sráz na konci cesty. Ale my tam navíc budeme cvičit! A já přitom tělák nenávidím!“

Otočila jsem se k Nilsovi.

Dalo se dělat jen jediné. Musela jsem mu oznámit, že jsem si to rozmyslela. Na školu v přírodě nakonec nepojedu.

Ale ještě než jsem stihla cokoli říct, Jan Erik se postavil.

„Víte co?“ začal. „Jak znám Synne, nikdy by nevybrala školu v přírodě, která by byla jen samá dřina a žádná zábava. A upřímně, dokážete si představit Odda na výcvikovém táboře?“

Nato se zasmál tak hlasitě, že jsme s Nilsem oba vyskočili pěkně vysoko.

Ale když jsme dopadli zase zpátky, začaly i nám cukat koutky.

Odd učí na naší škole matiku už přes čtyřicet let a vypadá, jako by spolkl sedací pytel. Jeho gigantické břicho překáží úplně všemu, a to i jeho oblečení. Pokud si i Odd myslí, že je pro nás Bootcamp Bakkemo perfektní škola v přírodě, tak to opravdu nemůže být tak hrozné, jak jsem se obávala. Jestli totiž někdo nesnáší tělák minimálně stejně jako já, tak je to právě on!

Zrovna když jsme se s Nilsem chystali poděkovat Janu Erikovi za povzbuzení, vyrušil nás hlasitý jekot.

„Anne Beo! Nilsi!“

Do knihovny pronikl hlas Ylvy-Merete.

Za chvíli před Nilsem, Janem Erikem a mnou smykem zabrzdily Ylva-Merete s Mari a hodily na nás něco, co měl nejspíš být významný pohled.

„Co je?“ nechápal Nils. „Stalo se něco?“

„Právě jsme se dozvěděly něco příšerného!“ škytla Ylva-Merete. „Je to úplná krize!“

Pananky se jí protočily a zmizely v hlavě, kudrny se jí plazily a poskakovaly po oranžové tunice.

„Bodil se znovu přerazila na terase a zablokovala si krční páteř!“ křičela. „Takže s náma zítra nepojede!“

Zmateně jsem na ni zamžourala.

Nechápala jsem, proč by to, že se Bodil nemůže zúčastnit školy v přírodě, měla být taková krize. Nedá se přece říct, že bychom ji měli kdovíjak rádi. Chybí tak často, že na ni mezi všemi suplujícími učiteli vždycky skoro stihneme zapomenout, a když už se náhodou ukáže, schovává se za katedrou a čte si bulvár. I když na naší škole učí už přes dvacet let, učit se ještě nenaučila.

Před pár týdny dokonce přišla na hodinu se špunty v uších.

„A v čem je vůbec problém?“ zeptala jsem se.

„Zjistili jsme, kdo pojede místo ní,“ odpověděla Mari.

Povzdechla si tak silně, až jí batoh sklouzl z ramene.

Cítila jsem, že se mě zmocňuje neklid. Mari nepatří k těm, kdo se nechají snadno vykolejit.

„Tak kdo?“ zeptala jsem se. „PK?“

Mari s Ylvou-Merete zavrtěly hlavou.

„Jøgge?“ zeptal se Nils. „Prosím, ať je to Jøgge!“

„Nikdo z těch, co normálně suplujou, neměl takhle narychlo čas,“ řekla Mari. „Ani nikdo z ostatních učitelů.“

„Takže Páka obvolala naše rodiče a zjišťovala, jestli by někdo nemohl jet jako náhradník!“ křičela Ylva-Merete. „Hádejte, kdo jí na to kývl jako první?!“

„Já bych si nemyslela, že bude mít na takový věci čas,“ řekla Mari. „Loni si na Souboji talentů stěžovala, že má tolik práce, že nestíhá ani chodit na jógu. Srazila jsem se s ní cestou na záchod.“

S Nilsem jsme se na sebe podívali.

Jestli Mari s Ylvou-Merete mluvily o tom, o kom jsme si mysleli, pak je výcvikový tábor oproti tomu procházka růžovým sadem!

Mari se otočila na Ylva-Merete a kývla. Jako by jí dovolila prozradit to, co nám umírala touhou říct už od chvíle, kdy se obě přiřítily do knihovny.

„Theina mamka!“ zavřeštěla Ylva-Merete. „Na školu v přírodě s náma pojede Theina mamka!!“

≡ ZAMILOVANÁ PÍSNÍČKA ≡

„Jsme všichni?“

Řidička autobusu, který nás měl dovézt na školu v přírodě, se na sedadle otočila.

Nedohlédla jsem na ni, ale slyšela jsem, že je otočená k nám.

„Jsme všichni!“ zvolala Páka. „Můžeme nastartovat motor a vyrazit!“

Znělo to spíš, jako kdyby měla strávit dva týdny na luxusní jachtě ve Středozezemním moři, než že ji čekají čtyři dny se školou na horách. Ale pro lidi jako Páka je výcvikový tábor nejspíš vrcholnou představou dovolené. Vždyť než z ní byla majorka a učitelka tělocviku, stihla se stát mistryní Norska ve vrhu koulí.

Zamžourala jsem kolem sebe.

Přestože Páka prohlásila, že jsme všichni, nebyla to tak docela pravda. Chyběli nám dva lidi. Krojař Torfinn měl akutní zánět v palci na noze a Frans zápasil s průjmem. Když jsme mu oznámili, že s námi místo Bodil pojede Theina mamka, spustil se mu takový průjem, že musel ze školy domů. Od té doby trávil veškerý svůj čas

trůněním na záchodě, popíjením koly a hraním online sachů.

Abych řekla pravdu, ani já jsem se necítila úplně ve formě. Nils taky ne. Přímo před nás se totiž nasáčkovala největší superkráva široko daleko, ověšená dvěma kabelkami, podložkou na jógu a se zpola vypitým kelímkem café latte v ruce. Vedle ní seděla Thea a zírala z okna. Od té doby, co se obě posadily, ani nepípla.

Sotva autobus vyjel ze školního dvora, spustil se superkraví monolog.

„A na to, že o Velikonocích pojedeme do Paříže, můžeš zapomenout!“ vyštěkla Theina mamka. „Letos ty a tvůj bratr pojedete někam, kam chci jet já! Uvědomuješ si vůbec, kolik jsem toho pro manželství musela obětovat? Ve Španělsku jsem nebyla už čtyři roky! Čtyři roky! Tvůj otec odmítal jezdit jinam než do Francie. Jasně, bydlí tam jeho máma, ale koho to sakra zajímá? Ta stará rašple si po zbytek roku bez problémů vystačí úplně sama! Takže letos nás o Velikonocích čeká Španělsko! Posloucháš mě, Theo? Španělsko!!“

S Nilsem jsme se na sebe podívali.

Aspoň víme, kam nemáme jezdit my!

Přes uličku od nás seděly koňařky a bavily se podobně hlasitě. I když tradičně mluvily jen Ronja a Brittany. Frida a Ahn se spokojily s pohihňáváním.

V partě jsou spolu od Vánoc. Jednoho dne Ronja zničehonic zjistila, že miluje islandské koně, a následně ke stejnému zjištění dospěly i Frida a Ahn. Brittany mezi sebe vzaly, když si uvědomily, že jako jediná z nich na

koni už někdy jela. Každý den po škole se stavují u Sviňáka ve stájích a o přestávkách mluví jen o Gimlim, Hekle a typech chodů islandských koní.

Nils tak docela neví, co si má myslet o tom, že Brittany tráví tolik času s Ronjou — může se přece stát, že se nakazí superkravím virem. Já jsem si ale celkem jistá, že je imunní. Brittany je totiž drsná jinak než Thea, Ronja a Širin, jejichž taktika spočívá v tom, že se k ostatním chovají hnusně. Brittany je spíš jako teta Mona. Mamka by o ní řekla, že je *impulzivní*.

Brittany se tetě Moně trochu podobá i co se týče kluků. Má docela špatný vkus. Ale vzhledem k tomu, že se teta Mona nakonec dala dohromady s Janem Erikem ze školní knihovny, tak počítám s tím, že i Brittany si nakonec najde fajn kluka. Překonat Bjørna Ingeho a Torleifa Čtverylku z 9. A přece jen nemůže být zas takový problém.

Opřela jsem si hlavu o okno autobusu a zamžourala ven.

Moc toho ještě vidět nebylo. Všechno se kolem míhalo v mlze s bílými a šedými šmouhami. Za chvíli ale sjedeme z dálnice. Sledovat okolí potom bude mnohem snazší.

Co to?

Narovnala jsem se na sedadle.

Theina mamka a koňařky pořád mluvily jedna přes druhou, ale zaregistrovala jsem ještě další dva hlasy. Nebo přesněji řečeno jméno. Na dvojsedačce za mnou a Nilsem seděli Felix s Johanne a bavili se o Magnusovi!

„Zamilovanou písničku?“ špitla Johanne.

„Jo!“ přitakal Felix.

„A víš jistě, že byla o ní?“

„Žádný jméno v ní nebylo, ale bylo celkem snadný uhodnout, koho myslí.“

„A co řekl? Potom, co sis ten text přečetl?“

„On o tom, že jsem si ho přečetl, vůbec neví. Když Magnus píše písničky, je ve svém vlastním světě. Podle mě si ani nevšiml, že jsem vešel do třídy.“

„No a o čem teda byla?“

„Ještě nebyla hotová, ale začátek byl o holce, která ssvššvvvšššš...“

Přitiskla jsem tyl do sedačky.

O holce, která co?

Která co?!

Ale už bylo pozdě. Felixův hlas přehlušilo držkování Theiny mamky.

Položila jsem si dlaň na hrudník.

Srdce mi bušilo stejně silně jako Magnusův kopák.

Nikdy bych nevěřila, že je to vůbec možné, ale byla jsem do něj zamilovaná víc než kdy předtím. Ne že by se něco stalo. Pořád nevěděl, že se mi líbí. Mari, Ylva-Merete a Celine slíbily, že to nevykecají. A Nils mu samozřejmě taky nic neřekl.

Od Halloweenu jsme se spolu ale docela hodně bavili. Hlavně na zkouškách s Dark/Light. Všechny písničky píše Magnus a vždycky s nimi přijde nejdřív za mnou, aby zjistil, co na ně říkám. Zpívat je budu přece jen já.

Polkla jsem.

Zamilovaná písnička?

Magnus nikdy předtím zamilovanou písničku nesložil. Ani náznakem. Tak proč teď? Stalo se snad něco? S nikým nechodí, je single od té doby, co dal po Souboji talentů košem Ronje. Ani se ke mně nedoneslo, že by se mu někdo líbil. Ale někdo se mu líbit musí. Zamilované písničky se přece vždycky píšou o někom.

„Annebíno?“

Nils mě dloubl loktem do boku.

„Už tam budem?“

Znovu jsem přitiskla tvář k oknu.

Už jsme sjeli z dálnice, takže krajina za oknem byla vidět o něco lépe. Stejně tak domy. Není tohle ten divný dům s terasou na střeše? To by znamenalo, že jsme skoro v půli cesty.

Za chvíli pojedeme kolem rozsáhlého pozemku s islandskými koni — až je uvidí koňarčky, nejspíš jim z toho přeskočí. Po dalších asi tak dvaceti kilometrech mineme obchod s potravinami. Když jsem byla malá, na schodech před ním vždycky sedával vlčák. O kousek dál se vynoří dřevěný kostelík natřený nahnědo a zlověstná řeka.

A pak se objeví ukazatel s nápisem *Heksfjell*. Přesněji *Heksfjell 10 km*. To už budeme skoro v cíli.

Jak to všechno vím?

Cestu jsem si předem nenastudovala, v tom to není. Víím to proto, že jsem tou trasou jela už dřív.

Aspoň padesátkrát.

≡ OPUŠTĚNÝ HOTEL ≡

Když mi Nils oznámil, že školu v přírodě budeme mít na hoře Heksfjell, nejdřív jsem si myslela, že se přehlédl.

Bootcamp Bakkemo si vygúgloval, když jsme šli v pondělí ze školy domů. Byl nervózní z toho, že bych taky mohla dostat průjem a zůstat doma, takže se chtěl podívat, jestli na internetu nenajde nějaké fotky. Abych viděla, jestli mě tam nečekají prosklené dveře nebo srázy a tak.

Ale nepřehlédl se. Když jsem se mu koukla na mobil, viděla jsem to samé.

Bootcamp Bakkemo leží pod vrcholkem hory Heksfjell, psalo se tam, a nabízí krásný výhled na horskou vesničku Svartgropa.

Musela jsem se usmát.

Jako bych to nevěděla!

Když jsem byla na vrcholku hory Heksfjell poprvé, byla jsem tak malinká, že jsem ještě ani neuměla chodit. V zelené kombinéze a s obrovskými slunečnými brýlemi na nose jsem seděla v nosítku, které měl taťka na zádech. Lidé si museli říkat, co to nese na zádech za přťavého

mimozemšťana. Viděla jsem nás na fotkách v babiččině fotoalbu. Vypadali jsme jako úplní exoti.

Když jsem tam byla podruhé, seděla jsem na sáňkách. Potom už jsem tam chodila po svých, a to o každých prázdninách s výjimkou velikonočních. Vyrazit na lyže o Velikonocích, když slunce pálí a na bílém sněhu tvoří odlesky, prostě nejde. Prd bych viděla. Není to tak, že bych já splývala se sněhem. Sníh, slunce a obloha by splývaly mně.

Teď by to se světlem mělo být lepší. Koncem února slunce nesvítí tak silně. Měla jsem ale jiný problém. Potřebovala jsem průvodce.

I když si s běžkami docela rozumím, potřebuju někoho, kdo ve stopě jede přede mnou a ukazuje mi cestu. Nestačí vybrat si náhodná záda ve stopě přede mnou a zavěsit se za ně. Kdyby ta záda totiž zničehonic zrychlila a zmizela mi z dohledu, byla bych ztracená. Někdo na mě prostě musí čekat a dávat na mě pozor.

Normálně bych poprosila Nilse. To on mi obvykle dělá průvodce, když se školou vyrazíme na lyže a tak. Ale věděla jsem, jak moc se těší na to, až se bude moct projet na snowboardu. Nechtěla jsem ho o to připravit.

Problém ale byl v tom, že jsem neměla moc koho požádat. Mari měla jet slalom. Celine je na vozíku. A Ylva-Merete je podobně impulzivní jako Brittany. Mohla jsem samozřejmě poprosit Nadifa nebo Birka, ale...

„Co se děje?“

Nils se ke mně otočil.

„Nic,“ povzdechla jsem si.